

AÇLIK OYUNLARI

RESİMLEYEN
NICO DELORT

SUZANNE COLLINS

DE
X

AÇLIK OYUNLARI

AÇLIK OYUNLARI

SUZANNE COLLINS

RESİMLEYEN
NICO DELORT

ÇEVİREN
TAYLAN TAFTAF

DEX TARAFINDAN YAYIMLANAN KİTAPLARI

Açlık Oyunları
Ateşi Yakalamak
Alaycı Kuş
Kuşların ve Yılanların Şarkısı
Hasatta Gündoğumu

AÇLIK OYUNLARI

Orijinal adı: Hunger Games: Illustrated Edition

Metin © 2008, Suzanne Collins

Çizimler © 2024, Scholastic Inc.

Yazan: Suzanne Collins

Resimleyen: Nico Delort

Çeviren: Taylan Taftaf

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
SCHOLASTIC INC., 557 Broadway, New York, NY 10012 USA ile yapılan anlaşma sonucu yayınlanmıştır.

1. baskı / Aralık 2025 / ISBN 978-625-5572-24-0

Sertifika no: 44919

Kapak ve sayfa uygulama: Yiğit Berker

Baskı: Optimum Basım

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. NO:51/1

34295 K.Çekmece/İSTANBUL

T: +90 212 463 71 25

Sertifika No: 41707

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

JAMES PROIMOS için...

A detailed black and white illustration of a floral border. It features a thick, textured branch on the left side, from which several thin, leafy vines extend across the top and bottom of the page. The vines are adorned with small, five-petaled flowers and buds. The background is a solid white, and the overall style is reminiscent of a classic book cover or endpaper.

BİRİNCİ KISIM

“Haraçlar”

Uyandığımda, yatağın diğer tarafı soğuktu. Parmaklarımı uzatıp Prim'in sıcaklığını arandığımda, bulduğum yalnızca şiltenin üzerini kaplayan sert örtü oldu. Kâbus görüp annemizin yanına sığınmış olmalıydı. Elbette öyle yapmıştı. Hasat günü gelip çatmıştı.

Dirseğimin üzerinde doğruldum. Yatak odası onları görmeme yetecek kadar aydınlıktı. Kız kardeşim Prim anneme sokularak kıvrılmıştı; yanakları birbirine değiyordu. Annem uyurken daha genç görünüyordu. Hâlâ bitkin olduğu belliydi ama en azından tükenmiş değildi. Prim'in yüzüyle bir yağmur damlası kadar taze, adını aldığı çuha çiçeği kadar güzeldi. Annem de bir zamanlar çok güzel bir kadınmış. Yani bana söylenen buydu.

Prim'in dizlerinin üzerine tünemiş olan dünyanın en çirkin kedisi, kız kardeşimi koruyordu. Burnu ezilmişti, tek kulağının yarısı yoktu, gözleri çürümüş balkabağı rengindeydi. Çamursu sarı tüylerinin o parlak çiçeği andırduğunda direten Prim, kediye Dügün Çiçeği adını takmıştı. Bu kedi benden nefret ediyordu. Ya da en azından bana güvenmiyordu. Üzerinden uzun yıllar geçmiş olmasına rağmen, Prim ilk kez eve getirdiğinde onu bir kovanın içinde boğmaya çalıştığımı unutmamış olabilirdi. O zamanlar sıska bir kedi yavrusu olan Dügün Çiçeği'nin karnı bağırsak kurtlarıyla şişmişti ve pirelerle kaplıydı. İhtiyacım olan son şey, doyurulması gereken bir başka boğazdı. Prim o kadar yalvarıp ağlamıştı ki, kalmasına müsaade etmiştim. Ama işler yolunda gitti. Annemin parazitlerinden arındırdığı kedicik doğuştan usta bir fare avcısı çıktı. Hatta bazen sıçan bile yakaladığı oluyordu. Avladığım hayvanın içini temizlerken, arada sırada iç organlarını ona vermeye başladığımda bana tıslamaktan vazgeçmişti.

İç organlar ve tıslamanın son bulması, bu kediyle birbirimize en çok yaklaştığımız nokta olmuştu.

Yataktan sarkıttığım ayaklarıma av çizmelerimi geçirdim. Esnek deri zaman içinde ayaklarımın şeklini almıştı. Üzerime bir pantolonla gömlek geçirdikten sonra, ördüğüm koyu renkli uzun saçlarımı bir kasketin içine sokup yem çantamı aldım. Masada, aç sıçanlarla kedilerden korumak için üzerine ahşap bir kâsenin kapatıldığı, fesleğen yapraklarına sarılı, küçük bir keçi peyniri kalıbı vardı. Bu bana Prim'in hasat günü hediyesiydi. Usulca dışarı çıkmadan önce peynir kalıbını dikkatli bir şekilde cebime soktum.

12. Mıntika'nın yaşadığımız, halk arasında Damar* denilen kısmı, bu saatte genellikle sabah vardiyasının yolunu tutmuş kömür madencileriyle dolu olurdu. Omuzları düşmüş, parmak eklemleri şişmiş, kırık tırnaklarının içine ve çökük yüzlerindeki kırışıklıkların arasına giren kömür tozlarını temizlemekten uzun zaman önce vazgeçmiş erkeklerle kadınlardı bunlar. Ama bu sabah cürufıyla kaplı sokaklar bomboştu. Gri renkli kulübelerin panjurları kapalıydı. Hasat öğleden sonra ikide başlayacağından, bugün uyuyabilirdiniz. Yani, bunu becerebilerseniz.

Evimiz, Damar'ın neredeyse sınırındaydı. Çayır dediğimiz boş araziye ulaşmak için birkaç kapıdan geçmem yetiyordu. Çayır'la orman, tepesinde dikenli tellerin olduğu yüksek bir tel örgüyle ayrılıyordu. Aslına bakılacak olursa, mıntıkamızın tamamı tellerle kuşatılmıştı. Sözde, bir zamanlar ormandan inip sokaklarımıza korku salmış yırtıcı hayvanları (yabani köpek sürülerini, yalnız pumaları, ayıları) uzak tutmak için bu tel örgüye günün yirmi dört saati elektrik verilmesi gerekiyordu. Ama akşamları iki-üç saat elektrik alabilirsek kendimizi talihli saymamız gerektiğinden, genellikle tellere dokunmanın tehlikesi yoktu. Gene de, elektrik verildiğinde çıkan uğultuyu duymak için her zaman dikkat kesilirdim.

Şu an için teller sessizdi. Karnımı içime çekip eğilerek, yıllardır açık olan, çalıların arkasına gizlenmiş altmış santimlik aralıktan karşı tarafa geçtim. Tel örgüde başka zayıf noktalar da vardı ama evimize yakın olduğundan, ormana gitmek için her zaman bu aralığı kullanıyordum.

Ağaçların arasına girer girmez bir kütüğün oyduğuna sakladığım yayımla ok kılıfımı aldım. Elektrik verilmiş olsun ya da olmasın, tel örgü yırtıcı hayvanları 12. Mıntika'dan uzak tutmakta başarılıydı. Ormanda ise, etrafta özgürce dolanan bu hayvanlara, zehirli yılanlarla kuduz yaratıkların oluşturduğu tehdit de ekleniyordu. Dahası, takip edilebilecek adam gibi bir patika da yoktu. Ama nasıl bulacağınızı biliyorsanız, burada yemek vardı. Ormanda nasıl yiyecek bulunacağını bilen babam, bir maden patlamasında paramparça olmadan bir süre önce bana bu işin birkaç püf noktasını öğretmişti. Patlamanın ardından babamdan geriye gömebileceğimiz hiçbir şey kalmamıştı. O zaman on bir yaşındaydım. Aradan beş yıl geçmesine rağmen, hâlâ uykumdan çılgınlıklarla uyanıyor, babama oradan kaçması için bağıırıyordum.

Ormana girmek kanunlara aykırı ve kaçak avlanmanın cezası çok ağır olmasına rağmen, silahları olsaydı çok daha fazla insan bu riske girerdi. Ama insanların çoğu yalnızca bıçakla buralarda dolanmayı göze alacak kadar cesur değildi. Ender bulunan bir silah olan yayımı babam kendi eliyle yapmıştı. Elimde bu yaylardan birkaç tane vardı ve bunları ıslanmayacakları şekilde sarıp ormanın derinlerine saklamıştım. Babam yayları satarak iyi para yapabiliirdi belki ama yetkililer bunu öğrendiği takdirde, isyana teşvik suçuyla herkesin önünde idam edilirdi. Barış Muhafızları'nın çoğunun benim gibi avlananları görmezden gelmesinin nedeni, onların da herkes kadar taze ete özlem duymasıydı. Aslında, kaçak avcılarının en iyi müşterileri arasında muhafızlar yer alıyordu. Ama birilerinin Damar'ı silahlandırıyor olabileceğine dair bir ihtimale bile asla göz yumulmazdı.

* Metinde kullanılan *seam* sözcüğü, maden damarı, kömür damarı gibi anlamlara sahiptir. (ç.n.)

Sonbaharda, üç beş cesur insan elma toplamak için gizlice ormana girse de, asla Çayır'ı görüş alanlarından çıkaracak kadar uzaklaşmazlar, herhangi bir belayla karşılaştıkları takdirde 12. Mıntıka'nın güvenli topraklarına koşabilecekleri kadar yakında dolanırlardı. "12. Mıntıka. Güvenli bir şekilde açlıktan ölebileceğiniz yer" diye mırıldandığım anda, omzumun üzerinden arkama baktım. Hiçliğin ortası sayılabilecek bu yerde bile birilerinin beni duyabileceğinden korkuyordum.

Küçükken, 12. Mıntıka ya da Başkent denilen uzaklardaki kentte ülkemiz Panem'i yönetenler hakkında düşünmeden söylediğim şeylerle annemin ödünü koparırdım. Ama zaman içinde, böyle şeyler söylediğimde başımızı daha da belaya sokmaktan başka bir şey elde etmeyeceğimi anladığımdan, dilimi tutmayı ve kimsenin aklımdan geçenleri sezmemesi için yüzüme ifadesiz bir maske geçirmeyi öğrendim. Okulda üzerime düşeni sessizce yaptım. Pazar yerinde nezaket gereği havadan sudan konuşmaktan fazlasına yeltenmedim. Kazandığım paranın büyük kısmının geldiği karaborsa Hob'da alışverişin gerektirdiğinden bir kelime fazlasını sarfetmedim. Hatta daha rahat olduğum evimde bile, hasat günü, yiyecek kıtlığı ya da Açlık Oyunları gibi sıkıntılı konular üzerinde konuşmaktan kaçınmaya başladım. Prim benden duyduklarını ortalıkta yinelemeye başladığı takdirde başımıza neler geleceğini kimse bilemezdi.

Ormanda, yanında kendim olabildiğim yegane insan bekliyordu beni. Gale. Tepedeki yerimize, bir vadiye bakan kaya çıkıntısına tırmanmaya başlayıp adımlarımı hızlandırdığımda yüz kaslarımın gevşediğini hissettim. Yabancılar karşı sık çalılarla korunan yerimizde onu gördüğümde gülümsedim.

Gale, ormandan başka hiçbir yerde gülmediğimi söylerdi.

"Hey, Catnip**" diye seslendi Gale. Adım aslında Katniss'ti ama Gale'e adımları ilk kez fısıldayarak söylediğimde, Katniss'i Catnip sanmıştı. Ve çıldırmış bir vaşak kendisine de bir parça et düşer diye ormanda peşime takıldığında, Gale için Catnip, lakabıma dönüşerek resmiyet kazanmıştı. Avlayacağım hayvanları ürküttüğünden, vaşağı öldürmek zorunda kalmış ve bunu yaptığım anda pişman olmuşum. Fena bir yol arkadaşı değildi aslında. Ama postu için de iyi para almışım.

"Ne vurduğuma bak" diyen Gale, içine ok soktuğu bir ekmek somununu havaya kaldırdığında güldüm. Bu, tahıl istihkakımızla yaptığımız yassı, sımsıkı somunlardan değil, hakiki fırın ekmeğiydi. Ekmeği ellerimin arasına alıp oku çıkardım ve burnumu okun deliğine yaklaştırarak ağzımı sulandıran kokuyu içime çektim. Böylesine lezzetli ekmekleri ancak özel durumlarda tadabilirdik.

"Hımmm, hâlâ sıcakmış" dedim. Takas karşılığı bu ekmeği almak için sabahın köründe fırının yolunu tutmuş olmalıydı. "Sana neye maloldu?"

"Sadece bir sincaba. Galiba ihtiyar adam bu sabah biraz duygusaldı" dedi Gale. "Bana şans bile diledi."

** Kedi otu. Kedigillerin bu ota güçlü bir tepki verdiği bilinmektedir. (ç.n.)

“Eh, bugün hepimiz birbirimize biraz daha yakın hissediyoruz, değil mi?” dedim, gözlerimi devirmeye bile tenezzül etmeden. “Prim bize peynir bırakmış.” Cebimden peynir kalıbını çıkardım.

Bu ikram karşısında Gale’in yüzü aydınlandı. “Yaşa be Prim! Gerçek bir ziyafet çekeceğiz desene!” Bunu dedikten sonra, hasat günü seçilenlerin adlarını okumak için yılda bir kez muntıkamıza teşrif eden, delicesine neşeli Effie Trinket’i taklit ederek Başkent aksanıyla konuşmaya başladı. “Neredeyse unuttuyordum! Açlık Oyunları kutlu olsun!” Çevremizdeki çalılardan birkaç böğürtlen kopardı. “Ve şans...” Böğürtlenlerden birini havaya kaldırıp ağzıma bıraktı.

Böğürtleni havada yakalayıp dişlerimle narin kabuğunu ezdiğimde, tatlı mayhoşluğu dilimin üzerinde patladı. “... hep sizden yana olsun!” diyerek cümlesini tamamladım, Gale kadar coşkulu bir şekilde. Bu konuyla dalga geçmek zorundaydık çünkü diğer seçeneğimiz it gibi korkmaktı. Hem Başkent aksanı öylesine yapmacıktı ki, bu aksanla söylendiğinde hemen her şey kulağa komik geliyordu.

Bıçağını çıkaran Gale’in ekmeği dilimlemesini izledim. Gale erkek kardeşim olsa kimse şaşırılmazdı. Düz siyah saçları, yanık bir teni vardı; hatta aynı gri gözlere sahiptik. Ama akraba değildik. En azından yakın akraba değildik. Madenlerde çalışan ailelerin çoğu bu şekilde benzerlikler taşırdı.

Açık renk saçlara, masmavi gözlere sahip annemle Prim’in buraya ait değilmiş gibi görünmelerinin nedeni buydu. Buralı değillerdi zaten. Annemin ailesi, Barış Muhafızları’na ve arada bir de Damar’dan müşterilere hizmet veren küçük bir tüccar sınıfındanmış. Muntıkamızın daha nezih bir kesiminde eczane işletiyorlarmış. Neredeyse hiç kimsenin doktorlara yetiştirecek parası olmadığından, şifa bulabileceğimiz yegane yerler eczanelerdi. Babamın annemle tanışması da, çıktığı avlarda bazen şifalı bitkiler toplaması ve bunları annemin ailesinin dükkânına satması sayesinde olmuş. Evinden ayrılıp Damar’a geldiğine göre, annem babamı hakikaten çok sevmiş olmalıydı. Bunu her zaman aklımda tutmaya çalışıyordum çünkü artık gördüğüm, çocukları bir deri bir kemik kalmışken, ifadesiz bir yüzle ve ulaşılamaz bir havada kendi köşesine çekilmiş bir kadındı. Babamın hatrına onu affetmeye çabalasam da, dürüst olmak gerekirse, ben insanları kolayca affedebilen biri değildim.

Ben çalılardaki böğürtlenleri toplarken, Gale de yumuşak peyniri sürdüğü ekmek dilimlerinin üzerine itinayla fesleğen yaprakları koydu. Kayalıkların arasında bir kuytuca yerleştik. Buradayken kimse bizi göremezdi ama toplanacak yeşillikleri, kazılacak kökleri ve güneş ışığında parıltıyan balıklarıyla, yazla birlikte canlanmış vadiye hâkimdik. Masmavi gökyüzünün altında yumuşak bir esintinin yüzümüzü okşadığı çok güzel bir gündü. Sıcak ekmek dilimlerinin üzerinde eriyen peynir ve ağzımızda dağılan böğürtlenlerle, harika yiyeceklerimiz vardı. Bu bütün zamanımızı dağlarda Gale’le dolanıp akşam yemeği için avlanarak geçireceğimiz gerçek bir tatil günü olsaydı, her şey tam anlamıyla mükemmel olurdu. Ama saat ikide, adların okunmasını bekleyeceğimiz meydanda olmamız gerekiyordu.

**Tüm dünyada 100 milyondan fazla satan
Açlık Oyunları efsanesi, büyüleyici çizimlerle
zenginleşen özel baskısıyla karışınızda!**

On altı yaşındaki Katniss Everdeen, 12. Mıntıka'da zorlu bir yaşam mücadelesi veriyor. Panem halkı uzun zaman önce yaşanan iç savaşı kaybetmiş ve bunun bedelini Başkent'in acımasız yönetimi altında sürekli ödemeye devam ediyor.

Başkent her yıl düzenlenen Açlık Oyunları ile kontrolü elinde tutmaya devam ediyor. Televizyonda yayınlanan bu oyunlar, Panem'in on iki mıntıkasından seçilen genç haraçların katıldığı bir ölüm kalım mücadelesi. Bu korkunç savaşın tüyler ürpertici bir mesajı var: İsyanlar her zaman cezalandırılır.

Katniss kendini Açlık Oyunları arenasında bulduğunda, şansın kendisinden yana olmadığını biliyor. Ama hayatta kalmayı başarabilirse bir şeyleri değiştirebilir.

AÇLIK OYUNLARI BAŞLASIN VE ŞANS HEPİNİZDEN YANA OLSUN!

Usta yazar Suzanne Collins'in savaşın bedelleri, insan doğasının acımasızlığı, direniş ve sevginin gücü üzerine yazdığı muhteşem kurgusu, ünlü sanatçı Nico Delort'un olağanüstü resimleriyle devleşiyor...

Çeviren: Taylan Taftaf

